

— Не искамъ, лелю. Ще си отида. Мама ще ми се кара.

— А какво държишъ подъ дрехата си, Янко? — Запита го леля му, която бѣше забѣлѣзала, че Янко се черви и срамува, че крие нѣщо отъ нея.

— А, че... нищо, лелю... читанката...

— Мяу! Мяу! — чу се жаловно мякане изъ подъ Янковата дреха.

Котенцето бѣ чуло гласа на господарката си. То сега се обаждаше, сѣкашъ искаше да ѝ се оплаче, за гдѣто Янко го е задущилъ въ назвата си.

— А, таквасъ ли била работата! Огкрадналъ си ми билъ котенцето... Ахъ, ти, дѣте!.. Почна да се кара леля му.

Посрамениятъ Янко отпусна котенцето и съ наведена глава мълкомъ се отдалечи...

Зеленогоровъ.

Бони Байрактарчето.

Народна пѣсенъ.

Пушка пукна
У гора зелена,
Та удари
Боня байрактарче.
Викна Бони,
Викна та заплака:
Дѣто падна.
Тамъ ме зарове, те,
На гроба ми
Байракъ забодете
У байрака

Конче ми вържете:
Конъ да цвили,
Мене да оплаче;
Конъ да рине,
Мене да зарови,
Че си нѣмамъ
Никаква роднина —
Ни бащица,
Ни стара майка,
Нито братецъ,
Ни мила сестрица.

Записа: Ц. Калчевъ.